

at vide, hvor den skal søge sit Ophold, paa hvilken Maade den kan faae sin Forsørgelse, og hvor den kan gaae hen og faae sin lovlige Ret. En Anordning trænges der i høi Grad til for at ordne disse Pengebeløb deels af separate Fonds, deels af allerede indkomne milde Gaver og af fremtidige milde Gaver, som vistnok i stor Overflodighed vilde indkomme, og hvad deri mangler maatte da Statskassen kunne bidrage, den maa og skal nemlig være riig nok dertil (Hør), saa her er ikke Tale om andet end at faae det udført, jo før jo heller, som Lov. Dette Udkast giver nu Impulsen hertil og den kraftigste Understøttelse; og som jeg synes, er dette tilstrækkeligt, og saavidt jeg skjønner, er det i de enkelte Punkter meget godt ordnet. Dog vil jeg her sige, at med Hensyn til Pensionen for de Smaa, finder jeg Forholdet ikke ganske rigtigt, thi den bør efter mine Tanker være højere i Forhold til de Store, som jo have Afgang til anden Forsørgelse, men naar i det Hele taget jeg, saavel som vistnok de Fleste, finder Udkastet særdeles godt, saa mener jeg, at vi maae enes om, jo før jo hellere at fremme det til Antagelse som Lov.

M. Drewsen: Maa det være mig tilladt at gjøre en personlig Bemærkning? Naar den ærede Taler, som nys satte sig, ytrede, at man ikke kunde trække fra med den ene Haand og trække til med den anden, og udtalte sig, som om jeg havde sagt, at Staten ikke kunde bære en Udgift af 90,000 Rbd., saa vil jeg bede ham at læse i Rigsdagsstidenden, hvad jeg har sagt, og han vil da see, at jeg ikke har sagt dette, men kun har gjort den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at jeg ikke troede, at den Sum, han havde nævnt, vilde være tilstrækkelig til Invalidernes Understøttelse, men at der vilde medgaae langt Mere; men jeg har ingenlunde sagt, at Staten ikke kunde eller skulde overtage sig deres Understøttelse.

Ottesen: Naar jeg reiser mig er det for at anbefale Lovforslaget, uagtet jeg gjerne vil indrømme, at der vel kan være Noget at rette derpaa. Jeg tør imidlertid paastaae, at det vil blive modtaget med Glæde af Folket, som

Noget, hvorefter man meget længes. Hvorledes Fordelingen forøvrigt skal være, det er Noget, som man paa et andet Stadium kan komme til at tale om, men vist er det, at vi ikke bør skyde denne Lov fra os. I Henseende til § 4, der handler om de Civile, der komme tilskade i Krigen, er det blevet sagt, at det vistnok sjældent vilde indtræffe, at saadan Ulykke stete; men det er ligesaa vist, at der kan indtræffe saadanne Tilfælde. Jeg har selv seet i den Egn, hvor jeg er fra, nemlig Fredericia, at Folk, som af Commandanten have været befalede til Sprøiterne, ere blevne skudte ned; og det var private Folk, og flere af dem Familiefædre. Det glædede mig derfor, at Centralcomiteen i Kjøbenhavn, som jo egentlig er stiftet til Fordeel for de Militaire, ikke har glemt disse Civile, men har givet dem Understøttelse, om denne ogsaa ikke har været saa stor som til de Militaire. Hermed mener jeg at have vist, at der kan indtræffe saadanne Tilfælde; men paa den anden Side vil jeg gjerne indrømme, at de ere saa faa, at de ikke relevare synderligt i Sagen; men netop derfor troer jeg, at Paragraphen ingenlunde er overflodig.

Chr. Larsen: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, naar jeg ikke havde troet, at der ogsaa her fra denne Side burde siges et Ord i den Anledning. Jeg troer vistnok, at Loven har mange gode Bestemmelser, og at de Penge, som hentes fra disse separate Fonds og deslige, vilde kunne bruges hensigtsmæssigt dertil; men jeg skulde ogsaa troe, at det var ufsikkert, om Nationen kom et saadant Diemed imøde paa en eller anden Maade. Jeg skulde troe, at det var godt, om Nationen vilde ved et Invalidhospitaal, som Rigsdagsmanden her overfor mig har foreslaaet, ligesom oprette en Stiftelse for gamle Danmarks Hæder eller et Minde om en stor Kamp, f. Ex. den ved Fredericia. Jeg troer, at en saadan Opfordring til Nationen om ligesom at reise et Minde for vore faldne eller en Stiftelse for vore saarede Krigere, hvor de kunde have det godt, var meget prisværdigt.